

Ad

Nobil. Politissimumq; Dn. Respondentem

PRÆSES.

Felix es, Mi BECKERE, qui unò
factu gloriam obsequii prudentiæq;ve hodiè
mereris. Postquam enim mentem eorum,
à quibus ratio studiorum Tuorum hætenus pen-
det, nuper intellexisti, specimen nimirum progres-
sionum, quas in bonis literis fecisses, publicè dan-
dum decenterq; offerendum esse; ad parendum Te
promptissimè composuisti, modumq;ve, quem illi,
non quidem in Campo Martio sed quietis Musarum
sedibus velitare volebant esse, approbasti. Nec
facilè, scio, dabitur, qui de Tua parendi promptitu-
dine dubitare aut in ea desiderare ausit quidquam.
Argumentum tamen quod pugnando defenden-
dum suscepisti, spem speciemq;ve gloriæ, quam ob
prudentiam audeo Tibi polliceri, prorsus evertere
videtur. Tu enim cum scopum studiorum Tuo-
rum elegeris Theologorum mysteria, quibus, judiciò
Taubmanni, — — *Minor peccandi adest occasio;*
quò commodo tuo de Jure, quod vel à Natura vel

A 2

ab